

Horváth Ödön

Szépségek egymásutánja

Az est, ha jön, alul a völgyből
hamuszín, vastag köd pipál,
mint valami tekergő csőből

kilövellt gőz, s az égre száll.
Bámulgatom mindent feledve;
közben csönddé nyugszik a táj.

Elszürkülve, besötétedve
lassan nincs több a horizonton,
csak a távoli város enyhe

fénye. Ahol állok e ponton
rohamléptekben lomha árnyak
terebélyesednek szét. Orrom

hegyéig se látok: furcsán vak
vagyok, s akkor a hegy gerincén
látomás hökkenti a tájat.

Gyönyörű, halvány-narancsszín fény
dereng fel éjszín-kék kehelyből,
s szétterül a távol vízszintjén

bevilágítva mindent. Ebből
a felbukkanó varázslatból
kel ki a Hold, futó felhőktől,

s felé küldött hódolatomtól
kísért, királynői alakja.
Cseresznyefám is neki bókol;

fényes leveleit mozgatja;
lába előtt a fű sugárzik.
Mintha hirtelen tűz fakadna,

látom a kert margarétáit.
A szanaszét tücskök zenéje
is felhangzik, s üdvrivalgásig

fokozódik, hogy az ég éke
múló kegyébe férközhessék.
Ekkor valami áldott béke

száll le mindenre; könnyed, gyengéd,
elfeledett, drága időkből
delejesség, elégedettség.

Alkonyi séta

Alkonyodik. Baktatok az úton.
Megnyúlt árnyékom kíséri a léptem.
Tízszer nagyobb, mint én. Fekete nyom
a leáldozó bágyadt napsütésben.

Hajlong a nád a feltámadó szélben,
a barna földön hosszú repedések,
távol madárcák búcsúznak a réten;
mennyre jó, hogy tavasz van és élek.

Egymáshoz szalad jelen és a múlt,
a sok-sok szépség itt, s eszembe jut
messze gyermekkorom: sípok, kutyák,

sok ismeretlen arc, százszerű álmok,
egymást követő képek és csodák,
amiket felnőtt még sohasem látott.

Tisztaságunk búvölete

Misztikus gyönyörűségben volt részem.
Öledbe bújva, tested illatától
felajzva kinyíltott a menny, s egészen
elvarázsolódtam. A messze távol

bűvös hangjai csendültek fülemben,
tudatom képei elhalványultak,
földöntúli hatóerőt éreztem,
a külvilág neszei elnémultak,

s csak te léteztél és én. Mind a ketten
szóba önthetetlen, kettős szerepben.
Itt s most, te énbennem, és én tebenned.

Az egymást érző, egymásért rajongó
emberpár, az egymás karjába omló,
két szerető lény, s a büntelen kezdet.